

BIC

De BIC balpen werd in 1950 voor het eerst op de markt gebracht door het Franse bedrijf BIC Corporation. Het bedrijf ontwierp de pen als een goedkope en gemakkelijk te gebruiken schrijfpen voor groot publiek. De pen werd snel populair vanwege zijn eenvoudige ontwerp, betaalbare prijs en betrouwbaarheid. Met de BIC balpen kan je een 1,7 km lange lijn trekken.

In de jaren 60 en 70 begonnen kunstenaars de BIC balpen te gebruiken voor hun werk. Het was de eerste keer dat de pen werd gezien als een kunstenaarsgereedschap in plaats van alleen als een schrijfpen. Er is een zelfportret van Giacometti bekend uit het jaar 1963 getekend met de BIC pen. Jan Fabre heeft in de jaren 70 BIC Art gelanceerd. Vandaag de dag bestaat nog een hele scene kunstenaars en amateurkunstenaars die met de BIC balpen werken.

De BIC balpen is wereldberoemd vanwege zijn kenmerkende blauwe inkt. De chemische samenstelling van de inkt bevat een zilveren gelatine, wat zorgt voor vloeiende en niet-statische lijnen, wat goed te zien is in deze tentoonstelling.

Blauw is de kleur van lucht en water. Yves Klein verklaarde, liggend in het gras, de blauwe lucht als zijn eerste kunstwerk. Die kleur van de blauwe lucht liet hij herhaaldelijk terug komen in zijn werk en heeft zelfs een patent aangevraagd voor 'zijn' kleur International Klein Blue (IKB).

Nog bekender is het Delfts blauw, het type aardewerk dat bekend staat om zijn blauwe kleur. Deze kleur wordt verkregen door het toevoegen van cobaltoxide aan het glazuur.

De tentoonstelling is samengesteld door docent Machiel van Soest en toont werk van cursisten van zijn cursussen Abstract Schilderen, Teken en Schilderen Vervolg en Vrij Abstract Schilderen bij De VAK. De tentoonstelling is te zien in de bibliotheek tussen de boeken.

Welk allereerste idee voor een boek werd niet genoteerd met een BIC balpen?

‘3 bics bijna voor niks’

Het was in de derde klas lagere school (nu: groep 5), in 1970, toen wij overgingen van de kroontjespen op de bic pen. Onze meester sprak ons plechtig toe over de ‘schrijfinstrumenten van het rijk’ die hij zou uitreiken en wij moesten daar zuinig mee omspringen. Heel kort na de speech, aan het begin van het speelkwartier, was ik -tot mijn schrik- de pen al kwijt. Terwijl alle kinderen de klas verlieten besloot ik in een split second eerst nog de pen van mijn buurjongen Fransje uit zijn kastje te gappen, waar ze lag te fonkelen. Na het speelkwartier werden we aan een schrijfoefening gezet. Uit een ooghoek keek ik naar de steeds ongemakkelijker wordende Fransje, tot de meester vroeg: ‘Fransje waarom schrijf je niet?’, waarop heel de klas naar Fransje keek. Fransje zweeg een tijd en stotterde toen ‘meester ik ben mijn pen kwijt’. De tirade leek een eeuwigheid te duren. Ik voelde me steeds roder worden, maar niemand leek het te zien en net toen ik mijn vergrijp wilde opbiechten draaide de meester bij en kreeg Fransje opnieuw een pen. Een jaar later kregen wij thuis televisie en een van de eerste reclames die ik me herinner is die voor de bic pennen waarop wij zo zuinig moesten zijn en die in de winkel in pakjes van drie stuks te koop lagen: ‘3 bics, bijna voor niks!, 3 bics, bijna voor niks!, 3 bics, bijna voor niks!’.

(Jeanet Kullberg, vrijdaggroep Abstract van Machiel van Soest).

